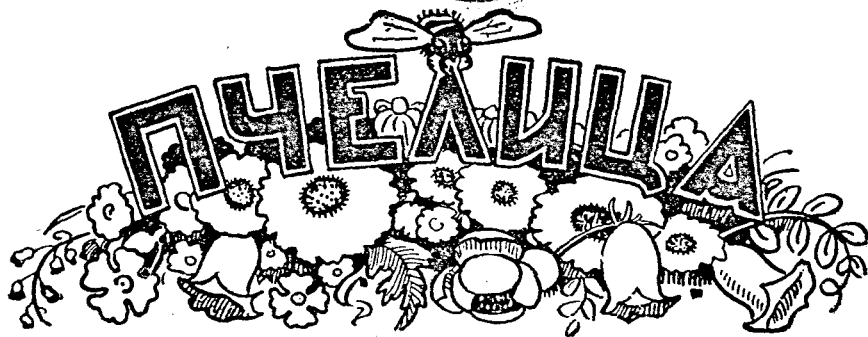

ПЕЧАТА

49545

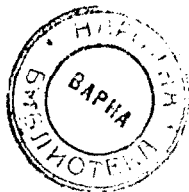
Година пета.

Априль

Книжка 7

Презъ пролѣтъта.

Лежимъ въ тревата двама,
той — Шаро нашъ и азъ,
а бѣга все надолу
поточето край насъ.

Ний тримата тъй много
се радваме въ тозъ часъ,
но пѣй отъ радостъ само
потокътъ съ ясенъ гласъ.

Стефанъ Ив. Стояновъ.

Търпение.

Радкина майка насади квачката въ полога.

— Хайде, миличка, — рече ѝ тя, — да ми излупиш хубавички пиленца.

— Колко пиленца ще ни излупи, мамо? — попита Радка.

— Насадихъ десетъ яйца. Ще трѣбва и толкова пиленца да се излупятъ.

— Мамо, какъ ще ги излупи тя?

— Какъ? Ще лежи на тѣхъ, яйцата ще се стоплятъ и ще излѣзатъ пиленца.

Радка помисли малко и попита майка си:

— Ами, ако седа азъ на тѣхъ, ще се излупятъ ли пакъ пиленца?

— Ти нѣмашъ търпение, миличка.

— Какво търпение?

— Такова. Да седишъ на яйцата, както седи квачката, докато се излупятъ пиленцата.

— Не, мамичко, и азъ ще имамъ търпение. Дай ми яйцата да седна само . . .

Майка ѝ се усмихна и каза:

— Добре, ще видимъ какво ще излѣзе. Вземи едно яйце.

Радка взе яйцето, зави го въ меко парцалче, сложи го въ сандъчето, дето си държи играчките, и

седна отгоре му. Майка ѝ излѣзе и остави Радка да мѣти пиленца.

Седи Радка, поглежда квачката и си говори: „Ще правя, каквото прави и тя.“

А квачката си седи въ гнѣздото, мълчи, даже глава не мърда. Седи и Радка и я гледа.

Мина малко време. Квачката продължава да седи, а Радка почна да върти глава насамъ — нататъкъ. Мина още малко време. Радка стана и си дума.

— Нека да си седи квачката сама. Азъ само ще гледамъ какъ ще се излупятъ пиленцата.

И тя седна на столчето си и чака.

Следъ малко ѝ стана мѣчно. Радка стана и отиде при майка си.

— Защо стана, миличка? — попита майка ѝ. — Нѣмашъ търпение ли?

— Мамичко, накарай квачката по-скоро да излупи пиленцата.

— Нѣма да послуша миличка.

— Ще те послуша, мамичко.

— Ами ти ще ме послушашъ ли?

— Ще те послушамъ.

— Да порастнишъ веднага до тавана.

— Немога мамичко.

— Така и квачката неможе, мами, по-рано отъ определеното време да излупи пиленцата.

— А кога ще ги излупи?

— Следъ двадесетъ дни, миличка. Ще потърпишъ ли докато се излупятъ?

Ще потърпя. Много ще търпя.

И Радка седна пакъ на столчето си да гледа квачката. А квачката лежи кротко, не мърда отъ мѣстото си. Омръзна на Радка да чака и излѣзе да играе на двора. После пакъ се върна при квачката. Наднича да види излупени ли сж вече пиленцата. — Не още! И тя пакъ изкочи да играе.

Така минаха двадесетъ дни. Рано сутринята майка ѝ я повика:

— Стани, Радке, стани миличка! Стани да видишъ пиленцата!

Радка скочи отъ леглото и радостно загледа пиленцата. Тѣ писукаха и се гушеха подъ майка си. Радкина майка имъ прѣсна просо и тѣ лакомо закълваха. Радка ги броеше на прѣстенцата си.

— Гледай, мамичко, колкото прѣстчета на ржцетѣ си имамъ, толкова сж и пиленцата. Ами азъ не видѣхъ какъ излѣзоха изъ яйцата. мамичко.

— Защо не видѣ?

— Нѣмахъ търпение, мамичко . . .

Детелюбовъ.

Много късно.

Английскиятъ кралъ Едуардъ държалъ много строго внучетата си. Не имъ позволявалъ презъ време на обѣдъ да говорятъ.

Единъ обѣдъ малкото му внуче се обадило: „Дѣдо!“ Кралътъ го изгледалъ сърдито и не отговорилъ. Следъ малко детето пакъ извикало: „Дѣдо!“ Той пакъ не отговорилъ.

Следъ като се наобѣдвали, кралътъ попиталъ внучето си, защо го е викалъ.

— Много е късно вече, дѣдо! Въ твоята супа имаше муха. Ти я изяде вече.

Пчеличка.

Хвърчи пчеличката отъ цвѣтъ на цвѣтъ. Бърза, лута се. Смукне сѣкъ отъ единъ цвѣтецъ, прилети на другъ. По цѣли дни — отъ сутринь до вечерь — непрестанно бръмчи.

Видѣ я пеперудката и ѝ дума:

— Какво си забързала, сестрице? Защо така се луташъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ? Погледни азъ какъ живѣя. Посмуча си малко сокъ и по цѣлъ день играя на свѣтлото слънце.

Погледа я пчеличката и избръмча:

— Ти не мислишъ за напредъ. Куснишъ си малко, хвъркнешъ, играешъ день-два и умрешъ. А пъкъ моятъ животъ е дълъгъ. Трѣбва да си приготвя храна докато цвѣтятъ още цвѣтята. Нѣмамъ ли достатъчно храна, презъ зимата ще умра отъ гладъ.

Гатанка.

Въ храсталацитѣ се свило,
Катъ росицата свѣтлѣй;
Срѣдъ дървета се е скрило
И самичко пѣсень пѣй.

Майчица му е гората,
А дъждътъ му е баша;
Съ радостъ пълни ни душата,
Хладъ разнася по свѣта.

Катъ детенце то се смѣе;
Ту блѣсти като злато
Щомъ го слънцето огрѣе.
Ха, познайте шо е то!

Нед. Тинчевъ.

Клинъ-чорба

(Приказка).

Преди много години живѣлъ единъ пѣснопѣецъ на име Али Юсуфъ. Той билъ много уменъ, но и много беденъ.

Единъ отъ многото му почитатели билъ богатиятъ търговецъ Махмудъ. Несмѣтно било неговото богатство. А пѣкъ керванитѣ му ходили отъ Бѣло до Черно море и се връщали съ кафе, измирна, смокини, фурми и др.

Предъ портитѣ на града богатиятъ Махмудъ ималъ лѣтна кѣща и тамъ всѣки петѣкъ приемалъ пѣвеца Али Юсуфъ и го гощалъ богато.

Единъ петѣченъ день, слугитѣ казали на Али Юсуфа.

— Махай се по-скоро, че както се е разсърдилъ господаря, на парчета ще те направи.

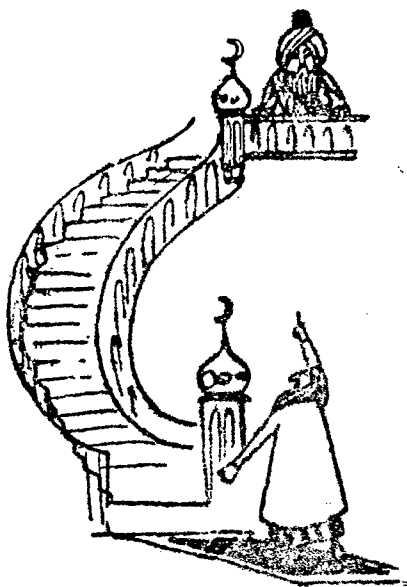
Домжчѣло на пѣвеца. Единъ петѣкъ въ недѣлята чака и той сега сърдитъ! Стомахътъ му се превивалъ отъ гладъ, червата му куркали — кѣде да отиде?

— Не, казалъ Али, нѣма да си отида. Ти не знаешъ, вратарю, колко ме

обича твоя господарь. Азъ съмъ му много добъръ приятель, мога да го утѣша. Пустни ме да отида при него.

Вратарьтъ пустналъ Али. Той почукалъ на стълбата. Отгоре се показалъ Махмудъ и ядно завикалъ:

— И ти ли? И ти ли куче недно се яви? Ела, ела да те нагостя, като сж ме страшно обрали, та вече да не те виждамъ предъ очитѣ си.

Всички се изплашили и избѣгали. Само Юсуфъ останалъ при най-долнето стѣпало.

— Чуйте, господарю, ако не искате да ме нахраните, то поне позволете ми да извадя една спица отъ онова счупено колело. Нѣма що да ямъ, та да си направя клинъ чорба.

— Клинъ?! извикалъ очуденъ богаташътъ. Клинъ да ядешъ?!.

— Разбира се.

— Да не си лудъ?

— Не съмъ лудъ, а съмъ гладенъ. А такъвъ клинъ, като се сготви, става хубава чорба.

Ха, ха, ха! засмѣлъ се Махмудъ.

Чудно му било и смѣшно, че пѣвецътъ иска да яде клинъ, та заповѣдалъ да извадятъ единъ клинъ, да го измиятъ и му го дадатъ да го изяде предъ него.

— Трѣбва първо да го прережа на две, казалъ Юсуфъ, и ако позволишъ, ще го пресѣка предъ тебе.

Богатиятъ търговецъ се още повече разсмѣлъ.

— Юсуфе, ако го изядешъ, ще ти дамъ хиляда жълтици. Нека всички тукъ да ми сж свидѣтели.

Събрали се съседитъ и гледатъ.

— Скоро дайте единъ казанъ. Напълнете го съ вода! Запалете огънь подъ него! Ха, сега да го сваримъ! — командвалъ Юсуфъ.

Донесли казанъ, вода и огънь. Юсуфъ хвърлилъ клина въ казана и почналъ да бърка.

— Не потъва, казалъ Юсуфъ. Дайте малко брашно да се сгъсти водата, та да потъне клина въ водата. Дайте и масло, командвалъ Юсуфъ.

А богаташътъ само повтарялъ.

— Дайте, дайте му каквото иска, да видимъ какво ще направи,

Следъ малко Юсуфъ поискалъ тридесетъ яйца. Дали му ги. Опиталъ чорбата и поклатилъ глава.

— Какво има? попиталъ Махмудъ.

— Добра е, но е безвкусна. Иска малко месо, соль, и пиперъ.

Махмудъ заповѣдалъ да му се даде всичко.
Следъ малко Али Юсуфъ казалъ, че чорбата е
готова и далъ първо на Махмудъ да я опита.

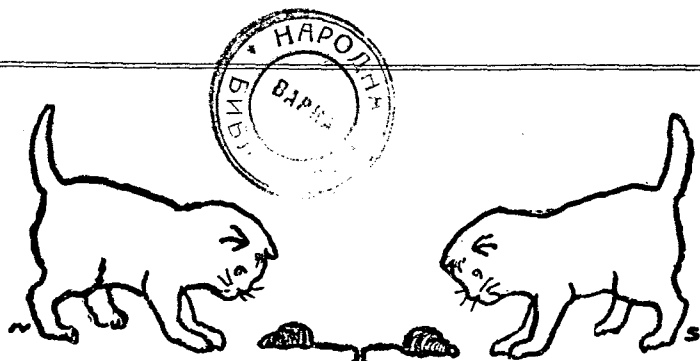

— Чудно! чудно нѣщо! — зачудилъ се Махмудъ.
Никога не бихъ повѣрвалъ, че може отъ клинъ да
стане такава вкусна чорба. Драги, приятелю, давамъ
ти обещанитѣ хиляда жълтици и те моля да ме про-
стишъ за грубоститѣ. Идвай всѣки петъкъ, ще ми
бждешъ винаги приятенъ гостъ, защото си уменъ чо-
вѣкъ, а умниятъ човѣкъ и отъ клинъ чорба може да
прави.

Надалечъ се разнесла славата на пѣвеца Али
Юсуфъ за неговата клинъ чорба.

Здравка Михайлова.

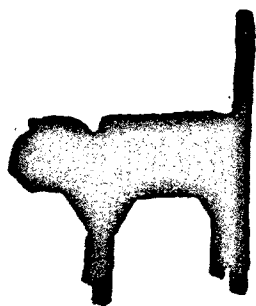
Горделивото мишче.

Едно горделиво мишче поиска да се разходи. През нощта, когато всички заспаха, то се отдели от другите мишчета и тръгна да разгледа къщата.

Премина няколко стаи и най-после влезе в кухнята. В печката гореше още огън. Мишчето видя снката си на стената и рече: „Ех, че

съм голямо! От нищо не ме е страх. Напротив, който ме види, ще бѣга от менъ.“

Но нищо мръдна под печката. Котакът подаде крак и наостри уши. Той чу стъпките на мишчето и се спусна да го хване. Мишчето скочи и се промъкна през една малка дупка в стената. „Добре, че не съм тъй голямо, както се видяхъ. Как щѣх да се провря през тази малка дупка?“ — си рече мишчето и се прибра при другарите си.

Здравецъ

Карменъ Силва.

Мравунякътъ.

(Приказка).

Имало едно хубаво момиченце на име Флорика. То имало златни кждри, очи сини като синчець, бузки като ябълки, устни като вишни, а станъ гъвкавъ като тръстика. Всѣки, който я видѣлъ, ѝ се радвалъ. Радвали се за хубостъта ѝ, а най-вече за трудолюбието ѝ. Отивала тя на извора за вода, а на пояса си хурка носила и преде. Като вълшебница, тя тъкала и прела. Въ цѣлото село нѣмало такива хубави дрехи като нейнитѣ: тѣ биле ушити съ чудни шевици и плетени тантели.

Съ цвѣтя тя окрасила праздничната си премѣна, па и чорапитѣ си. Малкитѣ ѝ ржчички неспирно работили: на ливадата и на полето тя работила тѣй, както и въ кжщи. И момцитѣ се често вглеждали въ Флорика, като добра бждаща домакия. Но тя никого не поглеждала, а за мжжъ и не искала да чуе. — „Нѣкога, казвала, ще се грижа за старата си майка“. Майка ѝ не била съгласна, а казвала че зетѣтъ ще е добра подрѣжа за двама имъ. Флорика се разсърдила и питала майка си, нима малко грижи иматъ, та ще трѣбва да се грижи и за мжжъ? — „Ще мисля и за него, ще трѣбва за него да преда, да тъка и шия, а за полска работа време нѣма да остане.“

Майка ѝ си въздъхвала и спомняла за покойния си синъ, за когото е шила такива хубави дрешки, прала го е тѣй чисто, че всички селски моми се вглеждали въ него. И нищо не ѝ тежало.

Дошло време и Флорика сама признала, че майка ѝ е права, като мисли да я ожени. Тя чувствала,

че майка ѝ нѣма дълго още да живѣе. И наистина, въпреки силната си обичъ къмъ Флорика, майката умрѣла и се изгубила въ студената земя.

Хубавицата закрила съ ржце подутитѣ си очи и останала самъ-самичка въ кѣщи. За прѣвъ пѣтъ въ живота си тя се виждала сама и нищо да не работи. Но пъкъ за кого ще трѣбва да работи? Тя нѣма вече нигде никого! . . .

Единъ день тя стояла предъ кѣщи и гледала предъ себе си. Така тя забелѣзала, че по земята се движи къмъ нея нѣщо дълго, черно. Вгледала се добре и видѣла, че това сж мравки. Мжчно се виждало отъ где идатъ тѣ, — Тѣй дълга била тази пълзяща ивица. Най-после тѣ се наредили предъ нея на голѣмъ полукръгъ. Нѣколко отъ тѣхъ излѣзли напредъ и заговорили:

— Флорика, ние те познаваме и не веднажъ сме се очудвали на твоето трудолюбие. То е сжщо като нашето, и рѣдко сме виждали хора така да се трудятъ. Ние знаемъ, че ти сега си сама и те молимъ: ела съ насъ и стани наша царица. Ние ще ти издигнемъ палатъ по-високъ и по-голѣмъ отъ най-голѣмата кѣща, която си виждала. Ти само ни обещаай, че презъ цѣлия си животъ нѣма да се върнешъ при хората, а ще останешъ винаги при насъ.

— Добре, при васъ ще остана, — отговорила флорика. — Тукъ нищо не ме свързва вече. Само гробътъ на майка ми. Само при него ще идвамъ да нося цвѣтя, ще го поливамъ съ вино и ще се моля за душата ѝ.

Ти може да ходишъ при гроба на майка си, но по пѣтя нѣма съ никого да говоришъ, иначе ще те считаме измѣнница, а нашето отмъщение е много страшно.

И Флорика тръгнала съ мравкитѣ. Вървели дълго докато намѣрили мѣсто удобно да построятъ палатъ. Тогава тя се увѣрила, че мравкитѣ сж по-изкусни отъ нея. Никога не би могла тя тѣй скоро да издигне та-

кова здание, Тамъ имало галерии една върху друга, широки веранди, стаи за куклитѣ ѝ и за малкитѣ имѣ, които тѣ изваждали въ всѣки слънчевъ день и веднага скривали вътре при първитѣ дъждовни капки. Стаитѣ били най-изящно украсени съ листца отъ цвѣтя, прибодени къмъ стенитѣ съ борикови иглици. Флорика се научила да преде паяжина, отъ която били направени завѣситѣ и покривкитѣ на маситѣ и леглата.

Все по-високо и по-високо се издигало зданието. Стаитѣ на Флорика биле тѣй хубави, че тя на сънъ не била виждала такова нѣщо. Къмъ тѣхъ водили много проходи, тѣй че тя можела да получава известия отъ всичкитѣ си подчинени. Подътъ на коридоритѣ билъ обсипанъ съ листа отъ макъ, щото краката на царицата да стѣпатъ само на пурпуръ. Вратитѣ били отъ рози, прикрепени съ нишки отъ паяжина, та тѣ тихо и безъ шумъ се отваряли и затваряли. Въ стаята подътъ билъ отъ кокичета, дебелъ и мекъ килимъ, въ който потъвали розовитѣ крачка на Флорика. Тукъ тя не носила обуца, тѣ биха повредили килима. Стенитѣ били изкусно изтакани отъ рози, незабравки, резеди и всички цвѣтя се често мѣнели, тѣй че аромата и свѣжестъта били истинско упоителни. Таванътъ билъ направенъ като палатка, отъ листата на лилия. За направата на леглото ѝ мравкитѣ употребили нѣколко недѣли. То било отъ най-чистия цвѣтенъ прашецъ, най-нѣжниятъ, какъвто може да се намѣри. Отъ горе била постлана покривка, направена отъ самата Флорика. Когато почивала, тя била тѣй красива, че звездитѣ биха слѣзли отъ небето, ако я видятъ. Но мравкитѣ направили стаята въ дълочината на палата и най-ревностно пазили обичната си царица. Даже и тѣ не смѣли да я наближатъ като спи.

Мжчно би се наредилъ по-добъръ животъ въ мравчия градъ, отколкото била наредена тя. Всички полагали най-голѣмо старание да заслужатъ милостъта

на добрата си царица. Всѣка нейна заповѣдь била веднага изпълнена, толкова повече, че тя никога не давала заведнажъ много заповѣди. Заповѣдта ѝ звучала нѣжно, като другарски съвѣтъ или забележка, и благодарността на царицата билъ нейния веселъ погледъ.

Мравкитѣ казвали, че въ тѣхния палатъ живѣе слънцето. Тѣ високо ценѣли и славили щастието си. Тѣ построили особна платформа за Флорика, отгдѣто тя свободно се наслаждавала на въздуха и свѣтлия день, щомъ ѝ станѣло горещо вътрѣ. Отъ тази платформа тя гледала на широко и високо изъ планината.

Веднажъ Флорика стояла въ стаята си и шиела крилцата на пеперудкитѣ, които мравкитѣ ѝ донесли. Такава тънка работа можели да извършатъ само нейнитѣ нѣжни прѣстчета. Веднага изъ планината се чулъ шумъ и гласове и мравкитѣ се притекли бързо при нея.

— Събарятъ ни палата! Хората ни нападатъ! Вече две стаи и галерии сж разрушени. Грози ни опасностъ. . . Какво да правимъ?

— Само това ли? — спокойно запитала Флорика. Азъ ей сега ще усмиря всичко, а следъ день-два ще си построимъ всичко разрушено. (Следва).

Мойто бебе.

Отъ парцали ми направи
Чудно бебе мама;
Лика сме си и прилика
Ние съ него двама.

Вечеръ въ люлка го приспивамъ,
Съ него сутринъ ставамъ.
Искать ми го дружки мили,
Азъ си го не давамъ.

Теменушковъ.

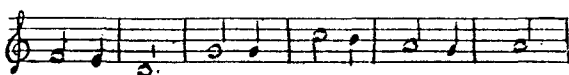
Обичамъ азъ цвѣтята.

Валсъ.

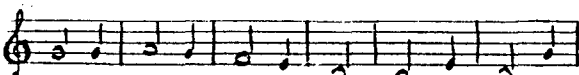
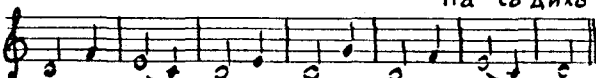
Муз. Д. Младеновъ

О би чамъ азъ цвѣтя та вгра ди ни

и по ля та. Средъ тѣхъ съмъ азъ засмѣ-

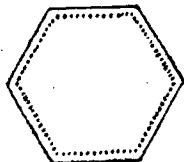
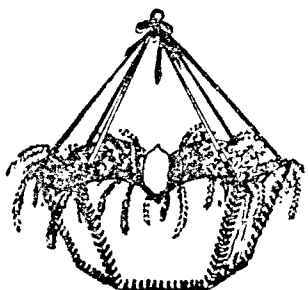
на катъ нова съмъ премъ на въвъ на ша
На са дилъта гра дин ка избрахъ лиха мѣнин ка.
ка раи си ли и дру ги ми ги ми ли

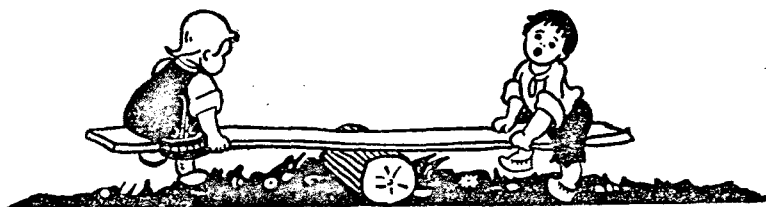
Обичамъ азъ цвѣтята
 В'градини и полята
 Средъ тѣхъ съмъ азъ засмѣна
 Катъ въ нова съмъ премѣна
 Въвъ нашата градинка
 Избрахъ лиха мѣнинка.
 Насадихъ карамфили
 Цвѣтя и други мили.
 И често ги наглеждамъ
 Съ водица ги поливамъ.
 Съ лжчи ги слънчо милва,
 А месецъ ги преспиwa.
 Ахъ, какъ имъ се ази радвамъ,
 Че скоро ще ми цѣфнатъ.
 Тѣхъ мама ги обича,
 Пъкъ азъ ще се накича,

Кошничка за цвѣтя.

Вземете парче бѣлъ картонъ. Изрежете си единъ правиленъ шестожгълникъ и шестъ страни, както е показано на рисунката. Зашийте дъното и странитѣ съ цвѣтенъ конецъ, а още по-хубаво съ тънка копринена пангелка. На всѣки върхъ завържете джуфка, а дългия край изрежете 30 с. м. Съберете шесттъ края на панделкитѣ и ги завържете за единъ пръстенъ. Отпуснете отъ всѣка панделка да виси по единъ край съ разна дължина. Кошничката вече е готова. Напълнете я сега съ мжхъ или сухи цвѣтя и ще имате едно хубаво украшение.

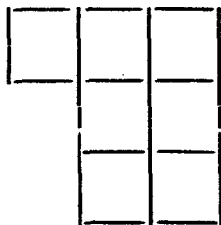

ИГРИ И ЗАБАВИ

Задача.

Отъ 20 киbritени клечки сж направени 7 квадратчета. Колко най-малко клечки може да се взематъ, за да останатъ 5 квадратчета?

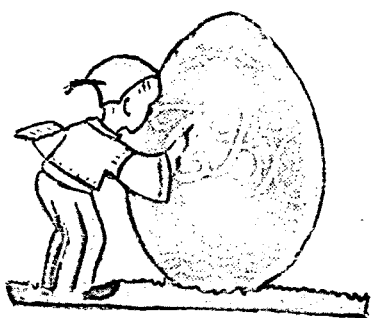
Решения отъ кн. 6.

Най-голѣмия братъ взелъ 9 камили. Средниятъ — 6, а най-малкия — 2.

Вѣрно решиха: Еленка Панайотова III отд.; Марийка Янева II отд.; Венко Михайловъ III отд.; Димитричка Спасова III отд.; Трифон. Богданова III отд. и Авр. Зилберщайнъ IV отъ Варна Анатоенета Янакиева IV отд. и Цвѣтанка Дочева IV отд. отъ Нѣмското училище Русе, Симеонъ Ивановъ IV отд. с. Стамболово, Търновско и Анатоли Д-ръ Цановъ Бѣла Слатина.

Осма книжка ще излѣзе въ началото на м. май. Тя ще съдържа разкази и стихотворения за морето и ще бжде илюстрирана съ много хубави морски изгледи.

„Пчелица“ е одобрена отъ Министерството на Нар. Просвѣта за училишнитѣ библиотеки.

Издава книжарница „Образование“

Варна

Лито „Ярмолински“ М. Милчевъ — Варна